

ရောင်နီသစ်

သွေးဖြင့်ရေးသော

အိုင်းမှတ်တမ်း

အပိုင်း - ၁

"စာတစ်စောင် လူတစ်ယောက်"

အချိန်ကာလ သည် ကား ဟန်မင်းဆက် အုပ်စိုးနေချိန် ...

ပြည်ပမှ ကျူးကျော် ရန်သူတွေနှင့် ပြည်တွင်းရှိ ပုန်ကန်မှုများကြောင့် လက်ရှိ ဟန်မင်းကြီးသည် ထီးနန်းကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည့် အနေထားသို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်၌ ထန်ရှန်းကျေးရွာမှ ကျန်းညီနောင်ဟူသည့် သိုင်းထိပ်ခေါင်နှစ်ဦး ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေသည်။ ။

သူတို့ ညီနောင်သည် ဟန်မင်းကြီးထံ အမှုထမ်းပြီး ပြည်ပရန်နှင့် ပြည်တွင်း ပုန်ကန်မှုများကို ချေမှုန်းနှိမ်နင်း ပေးခဲ့ကြလေသည်။ ။

စစ်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားချိန်၌ ဟန်မင်းကြီးက ကျန်းညီနောင်ကို သူကောင်းပြုလိုပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ကျန်းပေက တိုက်ခိုက်ရေး လောကမှ လုံးဝ အနားယူကာ ဇာတ်မြှုပ်သွားလေသည်။ ။

ညီဖြစ်သူ ကျန်းရှန်းကလည်း ဟန်မင်းကြီးထံ အမှုထမ်းပဲ သိုင်းလောကထဲ ဆင်း လာပြီး ထိပ်သီး သိုင်းပညာရှင်များ စွာကို အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်ကာ သိုင်းလောကကို အုပ်စိုးလေသည်။ ။

ထပ်မံပြီး "စွေးချီတောင်ထိပ်" ၌ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း"ကို ထူထောင်

ကာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင် များ စွာကို ဂိုဏ်းအတွင်းသို့ ဝင်စေသည် ။

အကယ်၍ ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိပါက သုတ်သင်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာရှင်များ စွာသည် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" သို့ ဝင်ရောက်ကြလေသည် ။

အချို့ကမူ ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုလိုသဖြင့် ဝေးရာသို့ တိမ်းရှောင်ကာ ထွက်ပြေးကြ ရလေသည် ။

"သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း"သည် နေ့ချင်းညချင်း အင်အား ကြီးမား လာ ပြီး သိုင်းလောကကို စိတ်တိုင်းကျ စိုးမိုးခြယ်လှယ် လေတော့သည် ။

သူ့အား ဟန့်တားနိုင်မည့် သိုင်းပညာရှင်ဟူ၍ သိုင်းလောကထဲ၌ မရှိ တော့ ...

ဟန့်မင်းကြီးသည် လည်း တစ်ချိန်က ပြုခဲ့ဖူးသည့် ကျေးဇူးကြောင့် မသိကျိုးကျွန် ပြုလေရာ ကျန်းရှန်းအဖို့ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်လေပြီ ...

သိုင်းလောကထဲ၌ မည်သူမျှ သိုင်းပညာ သင်ကြားခွင့်မရှိတော့ ... ဓားကိုသာမက လက်နက်ပင် ကိုင်ဆောင်ခွင့်မပြု ...

အကယ်၍ တိုက်ခိုက်ရေး လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားပါက "သွေး လက်ဝါးဂိုဏ်း" ၏ သုတ်သင်ခြင်းကို ခံရမည် ဖြစ်ပြီး အသက် မသေဆုံး လိုပါက ဂိုဏ်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရပေမည် ...

တန်ခိုးထွားလာသော "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" သားများ သည် လည်း ပစ္စည်းများ လုယူခြင်း၊ လူသတ်ခြင်း၊ မိန်းမပျိုများအား အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ယူဆောင်ခြင်း များ ဖြင့် လောကတစ်ခွင်ကို မိုးမှောင်ကျ

အောင် ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ။

ထိုအချိန် ကာလသည် ကား ... "သိုင်းလောကရဲ့ အမှောင်ဆုံးအချိန် .
.." ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ။

ဆယ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ...

အရှေ့ရပ်ဆီမှ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည် လေသည် ကား လော
ကတစ်ခွင်သို့ စတင် ဖြန့်ကြက်ကာ လွှမ်းခြုံ လာလေသည်။ ။

နေ့တစ်နေ့၏ နိဒါန်းသစ်နဲ့ အတူ လောကဓာတ်ကြီး တစ်ခုလုံး
သက်ဝင်လှုပ်ရှား လေပြီပင် ...

နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်နှင့် အတူ ကျေးငှက် သာရကာများ သည်
လည်း ချိုသာသော သံစဉ်များကို သံပြိုင်သီကျူးကာ လောကအလှကို
ဖန်တီး ပုံဖော်နေကြလေသည်။ ။

စွေးချီတောင်ကုန်း ...

သိုင်းလောကရဲ့ အရက်စက်ဆုံး၊ အဆိုးဝါးဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံး များ
ဖြင့် သတ်မှတ်ခြင်း ခံထားရသည့် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" တည်ရှိရာ နေ
ရာ ...

အမည်ကြားရုံနဲ့ ပင် ရွံရှာ ကြောက်ရွံ့ကြလေရာ သည် နေရာသို့ လာ
ဖို့ လူမပြောနှင့် လမ်းမှာ တွေ့လျှင်ပင် လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်
သွားကြမည်ကား အမှန် ...

သို့သော် ...

လောက၌ ပုံသေ သတ်မှတ်ထားသော နိယာမတရားမရှိ ...

မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာတွေဟာ မျက်စိရှေ့တင် ဖြစ်လာကြသလို မမျှော်လင့် ထားတာတွေသည် လည်း တွေ့ကြုံနေကြရစမြဲ ...

ယခုပင်လျှင် မည်သူမျှ မလာဝံ့ကြသော "စွေးချီတောင်ထိပ်" ရှိ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်းသို့" ဦးတည်ကာ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် လျှောက်လှမ်း လာလေသည်။ ။

ထိုလူငယ်သည် အထက်အောက် အဖြူရောင် ပိုးအင်္ကျီကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်တွေကို အဖြူရောင် ပိုးကြိုးစလေးဖြင့် ထုံးနှောင်ထားလေသည်။ ။

ဝင်းဝါသော အသားရေ၊ ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးအစုံ၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ပီရိပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းနှင့် ချောမောခန့်ညားသည့် လူတစ်ယောက် ...

လက်ထဲတွင် ခွန်းလွန်တောင်တန်း ပန်းချီ ရေးဆွဲထားသည့် အဖြူရောင် ခေါက်ယပ်တောင်လေးကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ပုံမှန် လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ။ သူလျှောက်လာပုံက အေးအေးလူလူပင် ...

ဘယ်သူမှ မရှိသည့် ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်နေသည့် ဟန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုခြင်းမရှိ ..

.

ဤနေရာသည် နာမည်ကြီး "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" တည်ရှိရာ နေရာဆိုတာတောင် သိပုံရပါ့မလား ... သို့မဟုတ် အလေး မထားတာလား ...

လူငယ်သည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် "ပညာရှင် ကွန်ဖြူးရှပ်၏ လောကကျင့်ဝတ်" ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရေရွတ်ကာ "စွေးချီတောင်ထိပ်" သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ။

မကြာခင် ... "စွေးချီတောင်ခြေ" သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည် ။

"စွေးချီတောင်" သည် မြင့်မား မတ်စောက်သော တောင်ထွတ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည် ။

ထို့ကြောင့် လူငယ်သည် "စွေးချီတောင်ထိပ်" သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့် လိုက်ပြီး ...

"တော်တော်မြင့်တာပဲ ..."ဟု တီးတိုး ရေရွတ်ပြီး တောလမ်းလေး အတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ လိုက်လေသည် ။

"ရပ်စမ်း ..."

တစ်နေရာ အရောက်တွင် ကျယ်လောင်သော ဟန့်တားသံနှင့် အတူ ရှေ့တူရှုမှ လူနှစ်ဆယ်ခန့် ပြေးလာကြပြီး လူငယ်၏ သွားလမ်းကို ပိတ်ကာ ရပ်နေလိုက်ကြသည် ။

အားလုံးသည် အသက်၃၀ အရွယ် လူကြီးများ ဖြစ်ကြပြီး အပြာရောင် အဝတ်များ ဝတ်ထားကြသည် ။

လက်ထဲတွင် လည်း ဓားရှည်များ ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြကာ လူငယ်အား တင်းမာ ခက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစမ်းကာ ကြည့်နေကြသည် ။

သူတို့ တွေ့သည့် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" သားတွေဆိုတာ သံသယ ဝင်စရာ မရှိ ...

"မင်းဘယ်သူလည်း ... ဘာကိစ္စ ဒီနေရာကို လာတာလဲ ... ဒီနေရာဟာ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ရဲ့ ပိုင်နက်ဆိုတာ မသိဘူးလား ...

လူတိုင်းကြောက်ရွံ့ နေကြသည့် သည် နေရာသို့ ဘုမသိဘမသိ ရော

ကံလာသည့် လူငယ်ကို သံသယ အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်

။

လူငယ်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ယပ်တောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်သိမ်းလိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ဂါရဝ ပြုလိုက်ပြီး ...

"ကျွန်တော့်နာမည် ယဲ့ရှောင်ချန်းပါ ... ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပါ ..."

"ဘာ ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ..."

ဂိုဏ်းသားတွေက လူငယ်ကို အထူးဆန်းသဖွယ် ကြည့်လိုက်ကြလေသည် ။ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ထူထောင်ချိန်ကစလို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လာတွေ့ရသူဟူ၍ မရှိ ...

နာမည်ကြားတာနဲ့ တင် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေး သွားကြသည် သာ ...

ယခုမူ နို့နံ့ပင် မစင်သေးသည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်က ရဲတင်းစွာပင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လာတွေ့သည် ဟု ဆိုနေသည် ။

"မင်းက ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ ..."

"ဪ ... ကျွန်တော့်ဆရာက စာတစ်စောင် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ပါ ..."

"မင်းရဲ့ ဆရာ ... မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ ..."

"တောင်းပန်ပါတယ် ... ဆရာက သူ့အမည်ကို လူမသိစေချင်လို့ ပါ ..

."

"ကြီးကျယ်လိုက်တာ ... ကဲပြော ... ဘာစာလည်း ... ငါ့ကိုပေး ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ငါသွားပေးပေးမယ် ..."

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူသော လူကြီးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ပြော

ရင်း စာကို လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ ယုံရှောင်ချန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"မဖြစ်ဘူး ... ဆရာက မှာ လိုက်တယ် ... ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ရောက်အောင် ပေးဖို့ မှာ လိုက်လို့ ပါ ..."

"မင်းသေချင်နေပြီ ထင်တယ် ... ဂိုဏ်းချုပ်အမိန့် မရဘဲ ... ဂိုဏ်းပိုင်နက်ထဲ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး ... ဒါကြောင့် စာကို ငါတို့ ကို ပေးပြီး ပြန်လှည့်သွားပါ ... ဒါဟာ မင်းကို လူငယ်မို့ အခွင့်ရေး ပေးလိုက်တာပဲ ..."

ဟု ခြိမ်းခြောက်စကား ပြောလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ယုံရှောင်ချန်းက ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြဘဲ သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ဒါဆိုရင် အပြစ်ပြုမိပါပြီ ... ကျွန်တော်က ဆရာ့အမိန့်အရ ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မှာ မို့ပါ ... ဒါကြောင့် ရအောင် သွားရပါလိမ့်မယ် ..."

"ဘာကွ ... ကောင်လေး မင်းသေချင်နေပြီ ထင်တယ် ... ပြောမရရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ တော့ ... ညီနောင်တို့ တိုက်ကြ ..."

ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ... နောက်လိုက်တွေက ပြေးထွက်လာကြပြီး ယုံရှောင်ချန်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းက မြေပြင်ကို ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ။

မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းမှာ ပင် တိုက်ခိုက်လာသူတွေကို ကွင်းရှောင်ပြီး ကျော်ထွက်သွားလိုက်သည်။ ။

မျက်စိရှေ့မှ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသော ယုံရှောင်ချန်းကို အား

လုံးက ထိတ်လန့် သွားကြလေသည်။ ။

ကိုယ်ပျောက်သွားတာလား ... လူလား သူရဲလား ...

"ဘာလည်း ငါပျောက်နေတာလား ..."

နောက်ကျောဘက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အားလုံး ထိတ်လန့် သွားကြပြီး ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

မိမိတို့ နောက်ကျောဘက်၌ ယပ်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မိမိ တို့ ကို ပြူးကာ ကြည့်နေသော ယဲ့ရှောင်ချန်းကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မြင် တွေ့လိုက် ရလေသည်။ ။

မိမိတို့ လူအယောက် နှစ်ဆယ်အား လေနုအေးလေး တစ်ချက်ပင် မ တိုက်ခတ်စေ၊ မခံစားမိစေပဲ ဖြတ်ကျော်သွားသော ယဲ့ရှောင်ချန်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိကြသည်။ ။

ယဲ့ရှောင်ချန်းက ထပ်မံ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး ...

"ကျုပ်မှာ ကိစ္စရှိနေသေးလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး ..."

ဟု ဆိုပြီး ... ရိပ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားလေရာ အဖြူရောင် အရိပ်တစ်ခု ကိုသာ မြင်တွေ့လိုက် ရလေသည်။ ။

ယဲ့ရှောင်ချန်း၏ မြင့်မားလှသော ကိုယ်ဖော့ပညာကြောင့် အားလုံး မှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်နေခဲ့လေတော့သည်။ ။

ယဲ့ရှောင်ချန်းသည် အစောင့်တွေများ စွာကို တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ကျော် ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ။

ဂိုဏ်းအဆောက်အအုံကို တောင်ထိပ်ရှိ မြေပြန့်တွင် ခမ်းနားစွာ

ဆောက်လုပ်ထားပြီး အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားလေသည်

။

ယဲ့ရှောင်ချန်းက ဂိုဏ်းအဆောင်ဝရှေ့ရှိ ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသည့် ရင်ပြင်ကွက်လပ်တွင် ယပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း အေးအေးလူလူ ရပ်နေလေသည် ။

"သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" သားတွေက ယဲ့ရှောင်ချန်းအား ဓားများ ဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ဝန်းရံထားကြပေမဲ့ မည်သူကမျှ ဝင်ရောက် မတိုက်ခိုက်ကြ

...

မည်သူမျှ မလာရဲသည့် နေရာသို့ ရောက် လာပြီး ထိခိုက်မှု လုံးဝမရှိဘဲ ရောက်လာသည့် ယဲ့ရှောင်ချန်းကို ထိတ်လန့်မိသွားကြသည် ။

"အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြ ..."

အမိန့်ပေးသံနှင့် အတူ လူကြီးလေးယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည် ။

ထိုလေးဦး ရောက်လာသောအခါ ဂိုဏ်းသားတွေက ဦးညွှတ်၍ အရိုသေပေးပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည် ။

ထိုလူလေးဦးသည် ဂိုဏ်း၌ အတော် အရေးပါမည့် လူတွေ ဖြစ်ရမည်ဟု ယဲ့ရှောင်ချန်းက တွေးလိုက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည် ။

လူကြီးလေးဦးသည် အသက် ၄၀ကျော် ၅၀ ဝန်းကျင် အရွယ်တွေ ဖြစ်ကြပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများ ဖြင့် ဥပဓိရုပ် ခန့်ညားကြသော သူတွေပင် ...

"ကျုပ်နာမည် ယဲ့ရှောင်ချန်းပါ ... ဒီက ဆရာကြီး လေးဦးကို သိပါရစေ ..."

ဟု ဂါရဝပြုကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

ထိုလူကြီးလေးဦးကလည်း မည်သူမျှမလာရဲ ... နာမည်ကြားရုံနှင့် ကြောက်ကြသည့် နေရာသို့ လာခဲ့ပြီး လူအများ ဝိုင်းခံထား ရသည် ကို တောင် ကြောက်ရွံ့ဟန် မပြသော ယုံရှောင်ချန်းကို အကဲခတ် ကြည့်နေ ကြပြီး ...

"ကျုပ်တို့က ဒီဂိုဏ်းရဲ့ နတ်မင်းကြီး လေးပါးပါ ... ကျုပ်နာမည်က အရှေ့ နတ်မင်းကြီးလောင်တ ... သွေးရဲတင်းလောင်တ လို့ လဲ သိုင်း လောကသားတွေက ခေါ်ကြတယ် ... သူကတော့ ... အနောက်နတ်မင်း လောင်စန်း ... သိုင်းလောကသားတွေက သေမင်းလုံတံ လောင်စန်းလို့ ခေါ်ကြတယ် ... သူက တောင်အရပ် နတ်မင်း အလောင် ... သိုင်းလော ကသားတွေက ဓားမိစ္ဆာ အလောင်လို့ ခေါ်ကြတယ် ... သူကတော့ မြောက်အရပ်နတ်မင်း ကွေ့ရှုန်း ... ဓားစကြာကွေ့ရှုန်းလို့ သိုင်းလောကသား တွေက ခေါ်ကြတယ် ..."ဟု အမည်တွေကို မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သည်။ ။

တော်ရုံလူ တစ်ယောက်ဆိုပါက သူတို့ အမည်နာမကို ကြားရုံနဲ့ တင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ သွားကြသည် ပင်။ ထို့ကြောင့် လည်း ယခုကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မိတ်ဆက်လိုက်ခြင်းပင် ...

စင်စစ် ထိုလူ လေးဦးသည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောကထဲ၌ လွန်စွာ တန်ခိုးထွားခဲ့ကြသည့် သိုင်းရာဇာကြီးတွေ ဖြစ်ကြပြီး သူတို့ ၏ လက်ထဲ ၌ အသက်ပေါင်းများ စွာ ဇီဝိန်ချုပ်ခဲ့ကြ ရသည် ပင် ...

ကျန်းရှုန်းက "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ထူထောင်ချိန်၌ ကျန်းရှုန်းကို ရှုံး နိမ့်ပြီး ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းပင် ...

ယုံရှောင်ချန်းသည် ကား သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ . .. ထို့ကြောင့် သူတို့ အားမသိ ...

"ဆရာကြီးတို့ ကို ဂါရဝပြုပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဗဟု သုတ နည်းမှုကြောင့် ဆရာကြီးတို့ ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို မကြားဘူးတာ ခွင့် လွှတ်ပေးပါ ..."

ဟု ... တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

အမှန်စစ်စစ် ယုံရှောင်ချန်း၏ အသက်အရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံအရ သူတို့ ကို မသိသည် က မဆန်းပါ ... ပြီးတော့ သူက သိုင်းလောကထဲသို့ ဆင်းဖူးသည် မှ မဟုတ်ဘဲ ... ထို့ကြောင့် မသိရှိသည် ကို သဘောရိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ... ဓားမိစ္ဆာ အာလောင်က ယုံရှောင်ချန်း၏ သဘောရိုးဖြင့် ပြောသည် ကို အဓိပ္ပာယ် အကောက်မှားပြီး ...

"ဘာကွ မင်းက ငါတို့ ကို မသိဘူးလို့ ပြောတာဟာ ... ငါတို့ ဟာ လုံးဝ နာမည်မရှိတဲ့ သိုင်းသမားတွေလို့ ပြောပြီး နှိမ်ချင်တာလား ... တောင် ထိပ်ကို တက်လာနိုင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ တင် ဟုတ်လှပြီထင်မနေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေလဲ ..."

စိတ်ဆတ်သော ဓားမိစ္ဆာအာလောင်က ကျောတွင် ကြက်ခြေနတ် လွယ်ထားသည် ဓားပြားကြီး နှစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ ယုံရှောင်ချန်းအား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် လေတော့သည်။ ။

သူ၏ လက်နက်အမျိုးစားမှာ ဗျက် ခြောက်လက်မ၊ အလျား ဆယ့် ရှစ်လက်မရှိသည် ထိပ်ဖြတ် ဓားအမျိုးစား ဖြစ်သည်။ ။

ထိုဓားနှစ်လက်ဖြင့်ပင် သိုင်းလောကထဲ၌ ဓားမိစ္ဆာဟူသော ဘွဲ့အမည်ကို ရယူခဲ့ခြင်းပင် ...

ဝို ... ဝို ...

ဓားနှစ်လက် လျှပ်စီးလက်သည့် နှယ် ယုံရှောင်ချန်းထံ ကျရောက်
လာလေသည်။ ။ သူ၏ လျင်မြန်မှုနှင့် အားအင်ပြင်းထန်မှုက ထိပ်တန်း
သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဆိုတာ ယုံမှားစရာ မရှိ ...

ယုံရှောင်ချန်းက ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့၍ တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်ရာ အာ
လောင်၏ ဓားချက်က လွဲချော်သွားလေသည်။ ။

ထိုအခြင်းရာကြောင့် အာလောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။ မိမိ၏ ပ
ထမဆုံး ဓားချက်ကို လွတ်အောင် တိမ်းနိုင်သူဟူ၍ သိုင်းလောကထဲ၌
လွန်စွာရှားသည်။ ။

ယခုမူ ယုံရှောင်ချန်းက မိမိဓားချက်ကို အသာယာ တိမ်းရှောင်သွား
သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် အတွင်းအား စုစည်းကာ ယုံရှောင်ချန်းအား
တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းက ပြန်လည် မတိုက်ခိုက်ပါ ... ပြီးတော့ ပြန်လည်း မခု
ခံပါ ...

ပေါ့ပါး ညင်သာစွာပင် တိမ်းရှောင်ပေးနေ လိုက်သည်။ ။

သူ၏ တိမ်းရှောင်မှုက အဝေးကြီးကနေလည်း တိမ်းနေသည်
မဟုတ် ... အာလောင်၏ ဓားဘေးလေးနား ကနေ ပွတ်ကာ သပ်ကာ
တိမ်းရှောင်နေလေရာ ကြည့်နေရ သူတွေအဖို့ အူယားစရာ ...

အာလောင်အတွက်လည်း ပို၍ ဒေါသထွက်စရာ ... မိမိဓားက ထိ
တော့မှာ ထိတော့မှာ ဟူသော အတွေးဖြင့် အားအင်ပိုမို စိုက်လာပေမဲ့လ
ည်း မိမိဓား၏ အဆုံးသတ်တွေက လေထဲ၌ သာ ...

ဓားမိစ္ဆာအာလောင်၏ ဓားနှစ်လက်မှာ ယုံရှောင်ချန်းကို ထိခိုက်စေဖို့

မပြောနှင့် သူ၏ အင်္ကျီစလေးကိုပင် ထိခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိ ...

ယုံရှောင်ချန်း၏ သိုင်းပညာသည် မိမိထက် အဆများစွာ သာလွန်နေသည် ကို ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက် ရလေသည်။ ။

နို့နဲ့ပင် မစင်သေးသည့် ကောင်လေးက ဓားမိစ္ဆာအာလောင်၏ တိုက်ကွက်တွေကို အသာယာပင် တိမ်းရှောင်နေသည် ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကျန်ရှိသော နတ်မင်းကြီး သုံးပါးမှာ မအံ့သြပဲ မနေနိုင်တော့ ...

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာလောင် ဒေါသထွက် လာပြီး သဲသဲမဲမဲ ဖိတိုက်လာလေသည်။ ။

မိမိဂိုဏ်းသားများ ရှေ့၌ မိမိအရှက်ခွဲခံ နေရသည် ဟု ခံစားလာရသည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းသည် ကား အပြုံးပင်မပျက် ... ပေါ့ပါး လျင်မြန်စွာပင် တိမ်းရှောင်ပေးနေဆဲ ...

သွေးရဲတင်း လောင်တက ခါးပတ်ကြိုးတွင် ထိုးထည့်ထားသည့် သူ၏ ကြီးမားလှသော ရဲတင်းကြိုးကို ဆွဲထုတ်ကာ ... တိုက်ပွဲတွင်း ခုန်ဝင်လာပြီး ယုံရှောင်ချန်းအား ဦးခေါင်းသို့ ချိန်ရွယ်ကာ ခုတ်ချလိုက်သည်။ ။

ဝိုး ...

ရဲတင်းကြီးက လေကိုခွင်းကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်လာသည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းက လက်ထဲရှိ ယပ်တောင်ဖြင့် ရဲတင်းထိပ်ကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။

လောင်တ၏ လက်တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်သွားပြီး လက်ထဲရှိ ရဲတင်းမှာ
လဲ ယဲ့ရှောင်ချန်း၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် နောက်ပြန်လျှော လာပြီး ရဲတင်း
ရိုးက ရင်ဝသို့ လာဆောင့်လေသည်။ ။

ဒုတ် ... အင့် ...

နောက်သို့ ဆယ်လှမ်းမျှ လွင့်သွားပြီး ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်
သွားကာ အသက်ရှူကျပ် သွားလေသည်။ ။ ယဲ့ရှောင်ချန်း၏ မြင့်မား နက်
ရှိုင်းလှသော အတွင်းအားက လောင်တကို ပထမဆုံး အနေဖြင့်
တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ။

ဟင် ...

ဟာ ...

တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှုနေကြသည့် ကျန်လူတွေသည် လည်း ပါးစပ်အ
ဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

သေမင်းလှံတံ လောင်စန်းက ကျောတွင် လွယ်ပိုးထားသည့် လူတစ်
ရပ်မျှ ရှည်လျားသော လှံနက်ကြီးကို ဖြုတ်ကာ ယဲ့ရှောင်ချန်းအား ဝင်
ရောက် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ။

လောင်စန်း၏ လှံချက်တွေက ထိုးချည်၊ ရိုက်ချည်၊ ဝိုက်ချည်ဖြင့် ပရိ
ယာယ်ကြွယ်ဝစွာ ဝင်ရောက် လာလေသည်။ ။

ယဲ့ရှောင်ချန်းက နှုတ်ခမ်းကို ကွေးညတ်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"နောက်တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ် ..."

ဟု တီးတိုး ဆိုလိုက်လေသည်။ ။

လောင်တကလည်း အသက်ရှူကျပ်တာ သက်သာသည် နှင့် တိုက်ပွဲ

တွင်း ပြန်ဝင်လာကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ။ ပထမ
တစ်ကွက်နဲ့ တင် ကောင်းကောင်း ကြီး ခံလိုက်ရသည် မို့ ယုံရှောင်ချန်း
အား လျှော့မတွက်ရဲပါ ... အထူးပင် သတိထားကာ တိုက်ခိုက်လေသည်
။

သုံးယောက်တစ်ယောက် ... သို့မဟုတ် ... နာမည်ကြီး သိုင်းရာဇာ
သုံးဦးနှင့် လူငယ်လေး တစ်ယောက် ...

ပြိုင်ပွဲကား ပြင်းထန်လှသည်။ ။ သိုင်းထိပ်သီးအဆင့်ရှိ လူသုံးဦး၏
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ယုံရှောင်ချန်း မပေါ့ဆရဲတော့ပါ ... အတွင်းကာ စုစ
ည်းပြီး ပြန်လည် တိုက်ခိုက် လာလေသည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းဆီ၌ လက်နက်ဟူသည် ကား အပ်တို တစ်ချောင်းပင်မ
ပါ ...

လက်ထဲရှိ ယပ်တောင်လေးသာ ပါလေသည်။ ။

သို့သော် သူ၏ ယပ်တောင်သည် ကား ပေါ့ဆမရ ... နတ်မင်းကြီးသုံး
ပါး၏ လက်နက်တွေသည် ယုံရှောင်ချန်း၏ ယပ်တောင်နှင့် ထိခိုက်မိလို
က်တိုင်း ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ကို ခံစားရပြီး တုန်ခါသွားကြကာ
လက်မောင်း တစ်လျှောက်လည်း ထုံကျဉ် သွားကြရသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံဆိုရင် လက်ထဲရှိ လက်နက်တွေပါ လျှော့ထွက် လာပြီး
နောက်ပြန် ဆုတ်လာကြသဖြင့် ကိုယ့်လက်နက်နှင့် ကိုယ်မခံရစေရန်
အထူးသတိထား နေကြရသည်။ ။

တိုက်ပွဲက ကြာ လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နတ်မင်းကြီးသုံးပါးက အ
သာစီးမရသဖြင့် ဓားစကြာ ကွေ့ရှန်းက စိတ်မရှည်တော့ ...

ခါးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် လခြမ်းသဏ္ဌာန် ဓားနှ

စံလက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ယုံ့ရှောင်ချန်းကို ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ။

ဝို ... ဝို ... ဝို ...

လခြမ်းသဏ္ဌာန် ဓားနှစ်လက်သည် လေထဲ စကြာ တစ်ခုနယ် ဝဲပျံလာပြီး ယုံ့ရှောင်ချန်းကို တိုက်ခိုက်လေသည်။ ။

ယုံ့ရှောင်ချန်းက ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ကာ တိမ်းရှောင်ပေး လိုက်လေရာ ကပ်ကာလေး လွတ်သွားသည်။ ။

ကျား ...

ကွေ့ရှုန်းက မာန်တစ်ချက် သွင်းလိုက်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာကာ ယုံ့ရှောင်ချန်းကို တိုက်ခိုက်လေသည်။ ။

သူ၏ တိုက်ခိုက်ပုံက ထူးဆန်းလှသည်။ ။ ဓားပျံနှစ်လက်ကို လက်ဖြင့်မကိုင်ပဲ အတွင်းအားဖြင့် ထိန်းကာ တိုက်ခိုက်ခြင်းပင် ...

သူ၏ ဓားစကြာပျံကိုလည်း တိမ်းရှောင်ရသလို ကွေ့ရှုန်း၏ လက်သီးချက်၊ လက်ဝါးချက်များကိုလည်း တိမ်းရှောင်ရလေရာ တစ်ချိန်တည်းနှင့် လူနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ခံနေ သလိုပင် ...

တိုက်ကွက် ငါးဆယ်ကျော် လာသောအခါ ... ယုံ့ရှောင်ချန်းသည် မိမိတို့ လေးဦးထက် သိုင်းပညာအရာ၌ အဆများ စွာ သာလွန်သည် ကို သဘောပေါက် သွားကြလေတော့သည်။ ။

နတ်မင်းကြီးလေးဦးမှာ အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်နေကြသည် က တစ်ကြောင်း ဒေါသထွက် နေကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် စိတ်တိုနေကြပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှ လည်း ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေကြပြီပင် ...

ယုံရှောင်ချန်းကမူ ... အပြီးမပျက် ... ချွေးပင်မထွက်ချေ ... နတ်
မင်းကြီး လေးဦးသည် အရေးထားလောက်သော သိုင်းသမားများ
မဟုတ်ကြပါချေ ...

"လူစုံသွားပြီ ... ခြင်္သေ့ကြီး ထွက်လာဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ် ..."

ယုံရှောင်ချန်းက တီးတိုး ဆိုလိုက်ပြီး အတွင်းအားကို စုစည်းကာ
မြေပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။

ဝုန်း ...

စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် အတွင်းအားလှိုင်းက အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်ပျံ
သွားလေသည်။ ။

ပြီးနောက် ယပ်တောင်သို့ အတွင်းအား ပို့လွှတ်ကာ ကိုယ်ကို တစ်
ပတ်လည်လျက် ရမ်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

ဝိုး ... ဟူး ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...

အင်အားကြီးမားသော လေလှိုင်း တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာပြီး နတ်
မင်းကြီး လေးပါးမှာ နောက်သို့ ဆယ်လှမ်းမက လွင့်စဉ် သွားကြလေသ
ည်။ ။

နတ်မင်းကြီး လေးပါးက တပည့်တွေရှေ့၌ ယုံရှောင်ချန်းကို ရှုံးနိမ့်
သွားကြ သဖြင့် ရှက်သွားကြပြီး ချက်ချင်း ပြန်တိုက်ရန် ပြင်လိုက်ကြသ
ည်။ ။

"ရပ်စမ်း ..."

ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားလှသည့် ဟန့်တားသံ တစ်ခုကြောင့် နတ်
မင်းကြီး လေးပါးမှာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ။

ယဲ့ရှောင်ချန်းက အသံလာရာဆီသို့ ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

အဖိုးတန် အဝတ်စားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်၆၀ ဝန်းကျင် ခန့် ခန့်ညားသော လူကြီးတစ်ယောက် ...

ဂိုဏ်းအဝင်ဝရှိ ကြီးမားသော ခုံကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေကာ မိမိအား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည် ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

သိမ်းငှက် တစ်ကောင်နှယ် စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် နားထင်နှစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်နေပုံက မြင့်မားသော သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်သည်။ ။ ထိုလူသည် ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ် ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ဆက်တည်း တွေးတောလိုက်သည်။ ။

သူ၏ ဘယ်ညာ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူနှစ်ယောက် ရှိနေကြပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဘယ်လက်ရုံးနှင့် ညာလက်ရုံးပင် ဖြစ်မည်ဆိုတာ မေးစရာပင်မလိုတော့ ...

"ကျုပ်နာမည် ယဲ့ရှောင်ချန်းပါ ... အခုလို လာရောက်ရတာဟာ ဆရာကြီးရဲ့ စေခိုင်းချက်အရ ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး စာတစ်စောင် လာပေးတာပါ ..."

ဟု စတင်မိတ်ဆက်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

ထိုလူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"မင်းဆရာက ဘယ်သူလည်း ... ပြီးတော့ စာကဘာစာလည်း ..."

"တောင်းပန်ပါတယ် ... ဆရာက သူ့နာမည်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး ... ပြီးတော့ သူက သေချာ မှာ လိုက်သေးတယ် ... ဒီစာကို ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ် လက်ထဲကိုပဲ ပေးခိုင်းလိုက်ပြီး စာနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာမှ မပြောလိုက်ပါဘူး ..."

"ရိုင်းလိုက်တာ ... ဂိုဏ်းချုပ်မေးတာကို မဖြေဘူး ... သေချင်နေပြီထင်တယ် ..."

ညာဘက်တွင် ရပ်နေသော လူကြီးက ကြိမ်းမောင်းကာ ဆိုလာသည်။
။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ကာပြလိုက်ရာ ညာဘက်ရှိ ထိုလူကြီးမှာ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားလေသည်။ ။

"ငါက ကျန်းရှန်းပဲ ... ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ စာကို လာပေးလာပါ ..."

"ထင်ထားသလိုပဲ ဆရာကြီးက ကျန်းရှန်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်နေတာကို ... အခုလို တွေ့ရတာကို ကျေနပ်ဝမ်းသာ မိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ စာကိုတော့ အခု ပေးလို့ မရသေးပါဘူး ..."

"ဘာ ..."

ကျန်းရှန်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။ ခုနက စာလာပေးတာလို့ ပြောပြီး အခု တောင်းပြန်တော့ ပေးလို့ မရသေးဘူးဟု ဆိုနေပြန်သည်။ ။

ညာလက်ရုံးနှင့် ဘယ်လက်ရုံးမှာ လဲ ဒေါသထွက်သွားကြသည်။ ။ မိမိတို့ ကို လာစော်ကား နေတာလား ... သူတို့ စိတ်အလိုဆိုရင် ယုံရှောင်ချန်းမာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေပပြီပင် ... သို့ပေမဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်က အမိန့်မပေးသဖြင့် ငြိမ်နေကြရလေသည်။ ။

အခြေနေကို ရိပ်မိသွားသော ယုံရှောင်ချန်းက ...

"ဪ ... ဒီလိုပါ ... ဆရာကြီးက သေချာ မှာ လိုက်ပါတယ် ... ဒီစာကို ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ ရှိချိန်မှ ပေးလိုက်ပါတဲ့ ... ဒါကြောင့် မို့ပါ ..."

ဟု ဖြေသိမ့်စကား ဆိုပေးလိုက်သည်။ ။

ကျန်းရှန်းက ယုံရှောင်ချန်းအား အချိန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ။

မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းမှာ ပင် ယုံရှောင်ချန်းနား ရောက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းကလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားရာ ကျန်းရှန်း၏ လက်ဝါးချက်မှာ အသုံးပင် မချလိုက်ရပါ ...

"စာကိုလိုချင်ရင် ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ပေးခဲ့ပါဗျာ ..."

ယုံရှောင်ချန်းက ပြောပြီး ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ။

"စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ..."

ကျန်းရှန်းက တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ပြီး ရိပ်ခနဲပင် ပြေးလိုက် သွားလေတော့သည်။ ။

သူတို့ ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာများမှာ မြင့်မားလွန်းလှရာ ကြည့်နေသူတွေအဖို့ အရိပ်ယောင်မျှသာ မြင်တွေ့လိုက်ကြ ရလေတော့သည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းသည် ရှေ့မှ နေ၍ တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေလေသည်။ ။

သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ကျန်းရှန်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ...

ယခုလို အသက်ရွယ်လေးနှင့် ထိပ်တန်းအဆင့် သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်နေသည် က ကျန်းရှန်းကို အံ့အားသင့်စေသည်။ ။ အတွင်းအား၊ သိုင်းပညာ၊ ကိုယ်ဖော့ပညာ အားလုံး အပြစ်ပြောစရာမရှိ ...

သူ၏ ဆရာဆိုသည် က မည်သူနည်း ... မိမိအား မည်သို့သော စာကို ပေးအပ် လိုက်သည် နည်း ...

စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လိုက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

"သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" နှင့် လွန်စွာ ဝေးကွာသော ကျောက်ကမ်းပါး ထိပ်ရှိ မြေပြန့်သို့ ရောက်သောအခါ ယဲ့ရှောင်ချန်းက ရပ်တန့်လိုက်သည် ။

ကျန်းရှန်းကလည်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်သွားလေသည် ။

"ကောင်လေး ... မင်းရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာက အတော် ကောင်းတာပဲ ..
. မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ ..."

ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည် ။

ယဲ့ရှောင်ချန်းက ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး ...

"ဆရာဦးလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ် ... ကျွန်တော့်ဆရာက ကျန်းပေ့ ပါ ... ဆရာကြီးကပဲ ဆရာ ဦးလေးဆီ စာပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ ..."

ကျန်းပေ့ဟူသော အမည်ကြားသည် နှင့် ကျန်းရှန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည် ။

မိမိတို့ ညီအစ်ကို မဆုံတွေ့ကြရတာ နှစ်တွေပင် မနည်းတော့ ... ဆယ်စုနှစ်ကိုပင် ကျော်လွန်လာပေပြီပင် ...

"အစ်ကိုကြီး ... သူဘယ်မှာ လဲ ... သူနေကောင်းရဲ့ လား ..."

ကျန်းရှန်း၏ အသံက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"ဆရာဦးလေးကို အသိပေးပါတယ် ... ဆရာကြီးက သေဆုံးသွားပါ ပြီ ... သူမသေခင်မှာ ဒီစာကို ရေးပြီး ဆရာဦးလေးကို ပေးခိုင်းလိုက်လို့

လာပေးတာပါ ...

ယုံရှောင်ချန်းက ပြောလိုက်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲ ထည့်ထားသော စာအိတ်ကို ထုတ်ကာ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ။

ကျန်းရှန်းက စာအိတ်ကို ဖမ်းလိုက်ပြီး ကဗျာကယာပင် ဖွင့်ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အမှန်တကယ်ပင် အစ်ကိုကြီး၏ လက်ရေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

သူ၏ စာထဲ၌ အခြားမဟုတ် ... မိမိအား မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး အလင်းထဲသို့ ဝင်လာရန် ဆုံးမထားခြင်းပင် ...

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကျန်းရှန်းတစ်ယောက် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ တစ်ချိန်က အစ်ကိုကြီးနှင့် အတူ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည် များ ဟန်မင်းကြီး၏ လက်အောက်၌ အတူတကွ အမှုထမ်းကာ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ သည် များကို ပြန်လည် သတိရ သွားလေသည်။ ။

ယခုတော့ မိမိအား စွန့်ခွာကာ အရင်ထွက်သွား နှင့် ပေပြီပင် ...

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် နေပြီးမှ ...

"နောက်ထပ် ဘာမှာ ထားခဲ့သေးလဲ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီးက သေချာ မှာ သွားပါတယ် ... ဆရာဦးလေး လမ်းမှန်ပေါ် ပြန်လာမယ် မလာဘူးကို တစ်ခါတည်း သေချာအောင် မေးခဲ့ပါတဲ့ ..."

ကန်ရှန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ငါက လက်မခံဘူး ဆိုရင်ရော ဘာဆက်လုပ်ဖို့ မှာ ထားခဲ့သေးလဲ ..

."

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဦးလေး လက်မခံရင် ဆရာဦးလေးကို အဆုံးသတ် ပေးဖို့ မှာ ကြားထားခဲ့ပါတယ် ...

ယုံရှောင်ချန်းက တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ ... တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောလိုက်သည်။

ဟား ... ဟား ... ဟား ...

ကျန်းရှန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်လေသည်။

သူ၏ ရယ်မောသံက ပန်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

ယုံရှောင်ချန်းက ကျန်းရှန်း ရယ်မောနေသည် ကို အသာပင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကျန်းရှန်းက အားပါးတရ ရယ်မောပြီးသောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ယုံရှောင်ချန်းကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီးက သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာတွေနဲ့ အတွင်းအားတွေကို မင်းကို အကုန်လွှဲပေးခဲ့တာပဲ ... ဒါကြောင့် မင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတာပဲ မထူးဆန်းပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာလား ...

"မထင်ရဲပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဆရာဦးလေးရဲ့ ဒုစရိုက် လုပ်ရပ်တွေကို တော့ ရအောင် တားရမယ်လို့ မှာ ထားခဲ့ပါတယ် ...

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ပြောတာကောင်းတယ် ... ကောင်လေး ... မင်းသေမှာ မကြောက်ဘူးလား ..."

"ဆရာက ပြောဘူးတယ် ... သေမှာ ကြောက်တဲ့ လူက နှစ်ခါသေရတယ်တဲ့ ... အမှန်တရား အတွက်ဆိုရင် တစ်ခါမက ... ဆယ်ခါပြန်လည်း သေရဲရတယ်တဲ့ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး ..."

"အစ်ကိုကြီးက တပည့်ကောင်းလေး ရထားတာပဲ ... နှမြောစရာ ကောင်းတာက လူကောင်းတွေဟာ အသက်ရှည်ရှည် မနေကြရဘူး ..."

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ဆရာက မှာ ထားခဲ့တယ် ... ကျွန်တော်သေရင် ဆရာဦးလေးကိုကော ပါအောင်ခေါ်ခဲ့ဖို့ သေချာ မှာ ထားခဲ့ပါတယ် ..."

"ကောင်းပြီ ... မင်းမှာ ငါ့ကို တားနိုင်တဲ့ အရည်ချင်း ရှိမရှိ သိချင်သေးတယ် ... ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးက မင်းကို ပညာတွေ ဘယ်လောက်ထိ ပေးထားခဲ့လည်း ဆိုတာကိုပေါ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဦးလေး သင်ကြားပြသပေးပါ ..."

ကျန်းရှန်းက မြေပြင်ကို ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ပြီး ယုံရှောင်ချန်းထံ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်လေသည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းကလည်း မပေါ့ဆရဲပါ ...

မိမိဆရာ၏ ညီဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ပညာမှာ လဲ သေးမည် မဟုတ်ချေ ... ကျန်းညီနောင်ဟူသည် သိုင်းပညာအရာ၌ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူ ကင်းမဲ့ လှပေသည် ပင် ...

ဝိုး ... ဝိုး ...

ဟူး ... ဖလပ် ... ဖလပ် ...

လက်ဝါး လေတိုးသံများ အင်္ကျီလက်စအိုး ခတ်သံများက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ ကြလေသည်။ ။

ပြင်းထန်သော အတွင်းအား လှိုင်းတွေကြောင့် ကြီးမားသော လေလို
င်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝန်းကျင်တွင် ဖုန်များ တထောင်းထောင်း ထ
နေလေတော့သည်။ ။

ဆရာဦးလေးနှင့် တူတပည့် ...

အဆင့်တန်းကွာသလို ... အသက်ရှယ်လည်း ကွာသည်။ ။ သိုင်းလော
က၏ တိုက်ခိုက်ရေး သမ္ဘာလည်း ကွာသည်။ ။

အပိုင်း-၂

"ထူးဆန်းသော သမားတော်"

ဆရာဦးလေးနှင့် တူတပည့် ...

အဆင့်တန်းကွာသလို ... အသက်ရွယ်လည်း ကွာသည်။ သိုင်းလောက၏ တိုက်ခိုက်ရေး သမ္ဘာလည်း ကွာသည်။

သို့သော် အတွင်းအားနှင့် သိုင်းပညာက အတူတူ ... ယုံရှောင်ချန်းသည် ဆရာဖြစ်သူထံမှ အတွင်းအားနှင့် သိုင်းပညာကို အကုန်စုံ ရရှိထားခဲ့ပြီးပြီပင် ...

ကျန်းရှန်းသည် ယုံရှောင်ချန်းအား လျင်မြန်စွာ အနိုင်ယူရန်အတွက် သူ၏ အဆင့်မြင့်ဆုံး တိုက်ကွက်ဖြစ်သည့် "သွေးလက်ဝါးသိုင်း"ကို ထုတ်သုံးကာ တိုက် လာလေသည်။

ယုံရှောင်ချန်းကလည်း ဆရာဖြစ်သူ ကျန်းပေ၏ "အရိပ်မဲ့လက်ဝါး"ကို ထုတ်သုံးကာ ပြန်လည် ခုခံလေတော့သည်။

ကျန်းညီနောင်၏ "အရိပ်မဲ့လက်ဝါး" နှင့် "သွေးလက်ဝါး" သည် သိုင်းလောက၌ အစွမ်းထက်ဆုံး သိုင်းပညာဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ၏ လက်ဝါးချက်များ အောက်၌ ရှုံးနိမ့်ခဲ့သည့် သိုင်းပညာရှင်များ စွာ ရေတွက်၍ မရတော့ ...

မည်မျှပင် သိုင်းပညာ အဆင့်တန်း တူနေပါစေ ... တိုက်ခိုက်ရေး လောက၌ ဝါနှင့် သမ္ဘာက စကားပြောသည်။ ။

တိုက်ပွဲကြာလာ သည် နှင့် အမျှ ဝါရင့် သိုင်းပညာရှင်ဖြစ်သော ကျန်း ရှန်းက အသာစီးရလာသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ယုံရှောင်ချန်းက တိုက်ခိုက်ရေးပုံစံကို ပြောင်းလဲ လိုက် လေသည်။ ။

ဟင် ...

ကျန်းရှန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်း ထုတ်ဖော်လာသော တိုက်ကွက်များ သည် ကျန်းရှန်း ၏ သိုင်းကွက်များကို ချေဖျက်သည့် ဖျက်ကွက်များ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင် ...

"မင်းကို အစ်ကိုကြီးက ဖျက်ကွက်တွေ သင်ပေးလိုက်တာလား ..."

ကျန်းရှန်းက အံ့သြဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းက ...

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာတွေကို ဆယ် နှစ်ဆယ်မိုး သင်ယူခဲ့ပါတယ် ... ဆရာဦးလေးဆီ လာခါနီးမှာ တော့ ဆ ရာဦးလေးရဲ့ "သွေးလက်ဝါး" သိုင်း ဖျက်ကွက်တွေကို သေချာ သင်ပေး လိုက်ပါတယ် ..."

ဟု ပြောပြလိုက်သည်။ ။

အစ်ကိုကြီးသည် မိမိအား တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် သူ့တပည့်ကို ကြို တင် ပြင်ဆင်ပေး လိုက်သည် ပဲ ...

ကျန်းရှန်းက ...

"မင်းတကယ် ထိရောက်အောင် မသုံးနိုင်မှာ ပူရတယ် ..."

ဟု ဆိုကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ။

ဝါရင့် သိုင်းပညာရှင်ကြီး၏ တိုက်ခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်မှု ... လူငယ် တစ်ယောက်၏ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်မှု ...

တိုက်ပွဲက ထင်ထားသလို မမြန်ဆန် ... အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြာညောင်းလာသည်။ ။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အနိုင်ယူနိုင်ခြင်း မရှိကြ ...

ယုံရှောင်ချန်းက ဖျက်ကွက်တွေဖြင့် အသာစီးက တိုက်ခိုက်ပေမဲ့ ဝါရင့်သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်သော ကျန်းရှန်းက ပါးနပ်စွာ ခုခံနိုင်လေသည်။ ။

သူတို့ ၏ တိုက်ပွဲသည် လေးရက်နှင့် လေးညတိုင်တိုင် အပြင်းထန် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ။

ထို လေးရက် လေးည လွန်သည် နှင့် တိုက်ပွဲကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေကြသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ သူတို့ တွင် တိုက်ခိုက်နိုင်သော အားအင် မရှိကြတော့ ...

တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်တွေနှင့် ပေပွနေကြပြီး ဒဏ်ဒဏ် ဖြစ်နေကြသည်။ ။

နောက်ထပ် သိုင်းကွက်တွေကို ထုတ်ဖော်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ ...

အကယ်၍ ယုံရှောင်ချန်းသာ ဖျက်ကွက်တွေကို မသင်ယူခဲ့မိလျှင် ဤမျှထိ တိုက်ပွဲကို ကြာမြင့်အောင် တိုက်ရမည် မဟုတ်သည် က ဧကန်

အမှန် ...

အတွင်းအားတွေလည်း အလွန်အကျွံ ထုတ်သုံးကာ တိုက်ထားကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သွေးကြောတွေ ဖောက်ပြန်ကာ ပျက်စီး သွားကြလေသည်။ ။

ကျန်းရှန်းက သွေးတွေ အန်ထုတ်လိုက်ပြီး မြေပြင်တွင် နူးထောက်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။ ။

ယုံရှောင်ချန်းသည် လည်း ကျန်းရှန်းလဲကျ သွားသည် နှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ။ ထို့နောက် ... နှစ်ယောက်လုံး တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြတော့ ...

ခုတော့ အရာအားလုံးသည် ကား ငြိမ်သက်လျက် ...

သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ...

ခိုင်ဖုန်းမြို့ ...

ဟန်မင်းကြီး၏ ထီးနန်းစိုက်ရာ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပြီး လွန်စွာ စည်ကားလှသလို လူပညာရှင်၊ ရဟန်းပညာရှင်များ လည်း ပေါများ လှပေသည်။ ။

ခေတ်ကာလအရ စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ပုံပြောနှင့် ပြဇာတ်ရေးသားကျွမ်းကျင်သောသူများ သည် နေရပ်ကို စွန့်ခွာကာ ခိုင်ဖုန်းသို့လာ၍ အခြေချကြသောကြောင့် လူတော်လူတတ်များ စုစည်းရာ ဒေသဟု ဆိုကလည်း မှားအံ့မထင်ပါချေ ...

ထို့အပြင် သိုင်းလောကထဲ၌ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ကြီးစိုးမှုကို မခံလိုကြသည့် သိုင်းပညာရှင် များ စွာသည် လည်း ဟန်မင်းကြီးထံ ဝင်၍

အမှုထမ်းကြလေရာ သိုင်းပညာရှင် များ စွာသည် လည်း လွန်စွာမှ ပေါများ လှပေသည် ။

ဟန်မင်းကြီး၏ လက်အောက်ရှိ အာဏာအကြီးဆုံး အမတ်များ အနက် အထင်ရှားဆုံး အမတ်မှာ သေနာပတိ အမတ်ကြီးဟွားပင် ဖြစ်လေသည် ။

ဟန်မင်းကြီးပြီးလျှင် အာဏာအရှိဆုံး ဒုတိယမင်းကြီးဟု လည်း တင်စားထားကြသည် ။

မင်း၏ အရေးရာ မှန်သမျှကို ကူညီဆောင်ရွက် ပေးနေသလို သိုင်းလောကအရေးကို လွန်စွာပင် စိတ်ဝင်တစား ရှိလှသည် ။ လက်တလော ဆိုးဝါး သောင်းကျန်းနေသည့် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ၏ အရေးခင်း မှန်သမျှကို မင်းကြီးက လျစ်လျူရှုထားသည် ။

နေ့စဉ် ရောက်ရှိလာသည့် ပြည်သူတို့ ၏ တိုင်ကြားစာတွေကိုလည်း အလေးမထား ... ကျန်းညီနောင်၏ ကျေးဇူးကို အသိမှတ်ပြုသော အားဖြင့် မသိကျိုးကျွန်ပင် ထားကာ နေမြဲတိုင်း နေလေသည် ။

အိမ်ရှေ့ပူတော့ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ထို့အတူ အိမ်နောက်ပူပြန်တော့လည်း အိမ်ရှေ့က စိတ်ဆင်းရဲရသည် ။

ပြည်သူတွေ၏ ဒုက္ခကို စာနာသနားသည့် အမတ်ကြီးဟွားက သိုင်းလောကထဲကနေ ခိုလှုံလာသည့် သိုင်းပညာရှင် များ စွာကို လက်ခံပေးထားသည် ။

သူတို့ အတွက် နေထိုင်ရာ သီးသန့်ကျောင်းတစ်ခု ဆောက်လုပ်ပေးပြီးနောက် သိုင်းပညာကို စိတ်ပါ ဝင်စားကြသည့် မည်သူ့ကိုမဆို လာရောက်၍ သိုင်းပညာ သင်ကြားစေသည် ။

"သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ၏ ရန်ကြောင့် သိုင်းပညာကို သင်ကြားရမှာ ကြောက်ရွံ့နေကြသည့် လူငယ်တွေ စိတ်ပါ လာကြစေရန် အတွက် ထို သင်တန်းကျောင်းသို့ မင်းညီ၊ မင်းသားများမှ အစ ဝန်ကြီး၊ အမတ်ချုပ် တွေ၏ သားသမီးများ ပါ မကျန် လာရောက် ပညာသင်ကြားစေသည်။ ။

အမတ်ကြီးဟွား၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်ရွယ်ချက်က သိုင်းလော ကသားတွေကပင် ပြန်လည်ပြီး သိုင်းလောကကြီးကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ...

ထိုသင်တန်းကျောင်း၏ အမည်သည် ကား ...

"ရွဲ့ဖူး သင်တန်းကျောင်း" ...

သို့မဟုတ် ... ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှသော တရပ်ပြည်ကြီး တစ်ခု တည်းသော သိုင်းသင်တန်းကျောင်း ...

ထို့ထက်ပို၍ ဆိုရလျှင် သိုင်းလောကကြီး အတွင်းရှိ များ ပြားလှ သော ဒုက္ခခံစား နေရသူတွေ အတွက် တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက် ...

"ရွဲ့ဖူးသင်တန်းကျောင်း"

တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ရွှေရောင်ဖောင်းကြွ စာ လုံးများ ဖြင့် ဝင့်ကြွားစွာ ရေးထိုးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ...

"ရွဲ့ဖူးသင်တန်းကျောင်း" သည် ခိုင်းဖုန်း မြို့စွန့်နားရှိ တိတ်ဆိတ် သော နေရာ တစ်ခုတွင် တည်ထောင်ပေးထားသည်။ ။

သိုင်းပညာကို လွပ်လပ်စွာ လေ့ကျင့်နိုင်ကြစေရန် အတွက် ရည်ရွယ် ပြီး ဧကရာနှင့် ချီသော နေရာ တစ်ခု ဖန်တီးပေးထားပြီး တောအုပ်များ

စွာ ကိုလည်း ပြင်ဆင်ပေး ထားလေသည်။ ။

ကြီးမားသော အဆောက်အအုံများ ၊ ကျယ်ပြန့်သော လေ့ကျင့်ရေး ကွင်းများ နှင့် လွန်စွာမှ ပင် ခမ်းနားထည်ဝါ လှလေသည်။ ။

ဤနေရာသည် ကား အယုတ်လတ်၊ အမြတ်မရွေး သိုင်းပညာကို သင်ကြားလိုသူတိုင်း လာ၍ သင်ကြားနိုင်ကြသည်။ ။

မင်း၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိသောကြောင့် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" သည် လည်း လာ၍ မထိပါးရဲ ...

"ရွဲ့ဖူးအင်အား၊ ဆင်ပြောင်ကြီးထက်၊ ဆတစ်ရာသာလွန်၊ သိုင်း လောကကြီး၊ ဘေးကင်းရမည်၊ မတရားမှု၊ အားလုံးပျောက်ပြယ်၊ နောင် အခါဝယ်၊ မုန်တိုင်းကင်စင်၊ ရောင်နီလင်းပြီး၊ သိုင်းလောကကြီး၊ ထွန်း တောက်ပြောင်မည်၊ ရွဲ့ဖူးအင်အား၊ မိုးလုံးထက်လျှံ၊ ယှဉ်နိုင်သူမရှိ ...

"ရွဲ့ဖူးသင်တန်းကျောင်း" ၏ ကြွေးကြော်သံ ကဗျာကို ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်ဆိုလျက် နီညိုရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လူတစ်ထောင်ကျော်သည် ကြီးမားလှသော တောအုပ်ကြီးအတွင်း ပြေးလွှား နေကြလေသည်။ ။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် မင်း၏ သား၊ သမီးများမှ အစ အောက်ခြေ ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေထိ တိုင်အောင် စုံလင်စွာ ပါရှိလေသည်။ ။

နံနက်ခင်း အိပ်ရာထအဖြစ် သွေးပူစေရန် အတွက် အပြေး လေ့ကျင့် ခန်းကို လုပ်ခိုင်းထားခြင်းပင် ... လင်းကြက်တွန်ချိန်က စ၍ တောအနှံ့ တောင်အသွယ် ပြေးလွှား နေကြသည် မှာ နေမွန်းတည့်ချိန်ပင် ရောက် လာလေပြီပင် ...

ထိုလူအုပ်ကြီး၏ နောက်ဆုံး၌ နွမ်းလျသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လေး တွဲ့စွာ ပြေးလိုက်လာသူကား အမတ်ကြီးဟွား၏ တစ်ဦးတည်းသော သ

မီး ဟွားချင်းယွဲ့ ...

ရှည်လျားသော ဆံကေသာကို စုစည်းထားပြီး နောက်ကျောဘက်တွင် ချထားသည်။ ။

ဆံကေသာ ကင်းစင်နေသည့် မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းလေး၌ လှပသောမျက်ဝန်း၊ သွယ်လျသောနှာတံ၊ နှင်းဆီဖူးကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ပါးအို့ဆိုးထား သကဲ့သို့ နှင်းဆီရောင် ပါးရဲရဲလေးက သူမ၏ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် အလှအပကို အစွမ်းကုန် လှစ်ပြထားလေသည့် နှယ် ...

ရိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးစား ပြေပြစ်လှပသော သူမအလှက မြင်သူတကာကို အသက်ရှူမှား စေလောက်သည်။ ။

အသက်၁၈ နှစ်သာသာ ရှိသေးသဖြင့် အလှသွေးကြွယ်၍ အရွယ်စုံချိန် ...

သူမသည် ကား "ရွဲ့ဖူးသင်တန်းကျောင်း"သာမက ခိုင်ဖုန်းမြို့၏ အလှဆုံး နတ်မိမယ်လေးဟု ပင် စာဆို ပညာရှင်တွေက တင်စားထားကြလေသည်။ ။

ဟွားချင်းယွဲ့သည် သိုင်းပညာကို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် သင်တန်းကျောင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ။

နောက်တော့ အမှန်တရားအတွက် ဒုက္ခခံစား နေကြရသော ပြည်သူတွေအတွက် အားတက် လာပြီး ကြိုးစားကာ သင်ယူပေမဲ့ ပါရမီက နည်းသည် ထင် ... မိမိ၏ တိုးတက်မှုမှာ အားရဖွယ်မရှိ ...

ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကို ကြိတ်မှတ်ကာ ဆက်လက် ပြေးနေရပေမဲ့ အရင်လို မတက်ကြွတော့ ... ဗိုက်ကြောတွေ နာ လာပြီး ခြေသလုံး၊ ပေါင်လုံးတွေလည်း တောင့်တင်းနေကြပြီပင် ... ခြေဖဝါးမှာ လဲ မီးလိုပူ လာ

ပြီး မတ်မတ်ပင် မရပ်ချင်တော့ ...

"ချင်းယွဲ့ ... မင်းမပြေးနိုင်တော့ရင် ငါကျောပိုးပေး သွားမယ် ..."

နှစ်လိုဖွယ် စကားသံနှင့် အနားကပ်ကာ ပြောလာသူက အသက် ၂၀ အရွယ် ခန့်ရှိသော ဟန်မင်းကြီး၏ တတိယသားတော် ရှောင်စန်း ...

ငယ်စဉ်ကတည်းက လည်ပင်းဖက် ပေါင်းလာကြသည့် ကစားဖက် တွေ ဖြစ်သလို ယခုကဲ့သို့ အရွယ်ရောက်ချိန်ထိ ဟွားချင်းယွဲ့၏ ဘေးနား မှာ အရိပ်လို ရှိနေတတ်သူ ...

ဟွားချင်းယွဲ့က ချစ်စဖွယ်ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ ရှောင် စန်းက ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီထိ ဖြစ်သွားပြီး သူမကို ကုန်းပိုးလိုက်သည် ။

"ချင်းယွဲ့ ... မင်းကိုယ်က အရင်ကထက် လေးလာတယ် ... ဘာတွေ စား နေတာလဲ ..."

"ဘာမှ မစားပါဘူး ... ကျွန်မက လူကြီးဖြစ် လာပြီ ... အရင်လို က လေးမဟုတ်တော့ဘူး ..."

"ဘာ ... ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ... မင်းက နှပ်ချေးပါးစွဲနဲ့ ကလေး ပဲ ရှိပါသေးတယ် ..."

"ကလေး မဟုတ်တော့ပါဘူးဆို ... ကျွန်မက လူကြီး ... ကိုကိုရှောင် စန်းသာ ကလေးအကျင့် မပျောက်သေးတာ ... ခုချိန်ထိ အစားပုပ်တုန်း . . ."

"ဘာ ... ငါ့ကို အစားပုပ်တယ် ပြောတယ် ... ကျောပေါ်က မကျအောင် ထိန်းထားတော့ ..."

"အား ... မလုပ်နဲ့ ... ကျွန်မ ကျသွားမယ် ..."

"ကျပလေ့စေ ... ငါ့ကို အစားပုပ်တယ် ပြောတဲ့ သူ ..."

ရှောင်စနိုးက ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုး၍ ပြေးရင်းစလေရာ ဟွားချင်းယွဲ့က ပြုတ်မကျအောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်တွယ်ထားရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ပေါ့ပါးသော ရယ်သံ လွင်လွင်လေးတွေက လေပြည် နှင့် အတူ လွင့်မျောကာ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ။

"ဒါက ... ငါတို့ သင်တန်းကျောင်းကို ဆေးကုသပေးဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ နန်းတွင်းက သမားတော်တွေပဲ ..."

အပြေးလေ့ကျင့်ရာမှ ပြန်လာသည့် သင်တန်းသားတွေကို ကျောင်း၏ ရင်ပြင်ရှေ့တွင် စုစည်းခိုင်းလိုက်ပြီး နန်းတွင်းက စေလွှတ်လာသည်တို့သည့် သမားတော် နှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ။

သင်တန်းသားတွေက ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ဖက် မိန်းကလေးတွေက တစ်ဖက် သီးသန့်စီ ရပ်နေကြလေသည်။ ။ မိမိတို့ အား မိတ်ဆက်ပေးလာသည့် သမားတော် နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

ဆပင်၊ မုတ်ဆိတ်တို့ ဖြူနေသည့် အသက်၇၀ အရွယ် သမားအိုကြီးတစ်ယောက်က ထိုင်ခုံတွင် ခန့်ညားစွာ ထိုင်နေပြီး သူ၏ နံဘေးတွင် လက်ထောက်သမားတော် ခါးကုန်းကြီး တစ်ယောက်က ရပ်နေလေသည်။ ။

အဝတ်မည်းကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရှုပ်ပွနေသော ဆံကေသာနှင့်

ရှည်လျား ညစ်ထေနေသော ခြေသည်း၊ လက်သည်းတွေကလည်း ဖြတ်သင်ခြင်း အလျှင်းရှိဟန်မတူ ...

ခါးကြီးက ကုန်းနေပြီး မျက်နှာကလည်း ရွဲ့နေရာ သူပုံစံက သွားများ ဖြကာ ရယ်ပြနေသလား ပြုံးပြနေသလားဟု ထင်ချင်စရာ ...

"ဘယ်လို လူကြီးလည်း ... ရုပ်က ဆိုးလိုက်တာ ... နန်းတွင်းထဲမှာ သမားတော်က အဲဒီလောက် ရှားနေရလား ..."

"အေးပါ ... ရုပ်က သရဲကြီးလိုပဲ ... ငါကတော့ သူဆေးကုပေးတာ မလိုချင်ဘူး ..."

"မပြောကြပါနဲ့ ... သူက သဘောကောင်းပါတယ် ... ကြည့်လေ နင်တို့ ကို ပြုံးပြနေတာ ... သဘောကျလို့ ထင်တယ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ..."

"မကောင်းတဲ့ ကောင်မ ... နင့်ကိုပဲ သဘောကျမှာ ... နင်ယူလိုက် ... ငါတို့ က မယူချင်ဘူး ..."

မိန်းကလေးတွေ အဖွဲ့ဘက်မှ အချင်းချင်းကျိတ်ကာ တွတ်ထိုး နေကြလေသည်။ ။ ဤသည် က မိန်းကလေးတွေအတွက် အဆန်းတော့ မဟုတ် ...

ရုပ်ချောလွန်းသူနှင့် သာ အချင်းချင်း မစကြတာ ရုပ်ဆိုးလွန်းနေပါက သူ့ဘက်ပို့ ငါ့ဘက်ပို့နှင့် ထိုလူအဖို့ လွန်စွာမှ မျက်နှာပွင့်နေ သယောင်ယောင် ... စကားလေး များကြလျှင်ပင် ထိုခါးကုန်းကြီး မပါလျှင် မပြီးတော့ ...

"အားလုံးတိတ်ကြ ... အခုလူစုံကြပြီ မလား ... တန်းဖြုတ်မယ် ... ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီးနားကြ ... ညနေပိုင်း ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်ကြရမယ် ..."

သင်းတန်းခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းသ

ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သွားကြ လေတော့သည်။ ။

သင်တန်း ခေါင်းဆောင်သည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ "ပထမ ဓားဝှမ်းယွမ်း" ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် ဓားသမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူသည် အသက်ကြီးလွန်းသော သူတစ်ယောက်မ ဟုတ်ဘဲ အသက်၅၀ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသည် ပင် ...

"သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" တန်ခိုးထွားလာချိန် ဒုစရိုက် လောကထဲသို့ မဝင်လိုသဖြင့် ဟန်မင်းကြီးထံ ခိုလှုံရာမှ အမတ်ကြီးဟွား၏ တာဝန်ပေးချက်ဖြင့် သင်တန်းကျောင်းကို ဦးဆောင်ကာ ပညာသင်ကြား ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ...

"လူမစုံသေးပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီး ... ဟွားမိန်းကလေးနဲ့ မင်းသားလေး ရှောင်စန်း ကျန်ပါသေးတယ် ...

သင်တန်းသား တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။ ။

"သူတို့ ဘာလို့ မလာကြသေးတာလဲ ... ချိန်းတွေ့နေကြတာ နေမှာပေါ့ ..."

"ဖြစ်နိုင်တယ် ... မင်းသားလေးက သူ့ဘေးကနေ ခွာတာ မဟုတ်ဘူး ..."

မိန်းကလေး အစုဘက်မှ ထင်မြင်ချက်တွေ အသီးသီး ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။ ။ အမှန်စစ်စစ် ဟွားချင်းယွဲ့သည် လွန်စွာလှလေရာ သူမအား ချစ်ခွင့် ပန်ထားသူတွေက ဒုနဲ့ ဒေး ...

ရွှေဖူးသင်တန်းကျောင်းရှိ ကျောင်းသားတွေကလည်း ဟွားချင်းယွဲ့က လွဲရင် တခြားသော မိန်းကလေးများကို ရှိသည် ဟု ပင် မထင်ကြ ... ထို့ကြောင့် မိန်းကလေး သင်တန်းသားများက သူမကို မုန်းတီး နေကြလေ

သည် ။

"မင်းတို့ အဲဒီလို မပြောကြနဲ့ မင်းသားလေးနဲ့ ဟွားမိန်းကလေးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ... အဲဒီလို စွပ်စွဲတာ သူတို့ သိသွားရင် မကောင်းဘူး .

..

ယောက်ျားလေးတွေဘက်က ပြန်လည် ချေပလာသည် ။ ဟွားချင်း ယွဲ့အား တခြားသူနှင့် ချစ်ကြိုက် သွားကြမည်ကို အလိုမရှိကြပါ ...

မိန်းကလေးတွေဘက်က ...

"ရှင်တို့ က သဝန်တို့ နေကြတာလား ... ရှင်တို့ မရမှာ စိုးနေကြလို့ လား ... ရယ်စရာပဲ ... ဟွားချင်းယွဲ့က ရှင်တို့ ကို ရှိတယ်လို့ တောင် ထင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါကိုများ သည်းသည်းလှုပ် နေကြတာ အံ့ဩပ .
.."

"ဘာ ... မင်း ...

"တော်ကြတော့ စကားမများကြနဲ့ ..."

တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် စကားများ နေကြလေရာ ဂူးယွမ်က ဟန့်တားလိုက်တော့မှ ငြိမ်သက်သွားကြသည် ။

ထိုစဉ် ...

ဟွားချင်းယွဲ့ကို ကျောပိုးကို ပြန်လာသည့် ရှောင်စန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ကြ ရလေသည် ။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ ယောက်ျားလေးတွေဘက်က မျက်နှာပျက်ကာ သဝန်တို့ သွားကြလေသည် ။

မိန်းကလေးတွေ ဘက်ကလည်း ဘယ်လိုလည်း ဟူသော အကြည့်ဖြင့် မျက်စချီကာ ကြည့်လာကြသည် ။

"တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ ... ချင်းယွဲ့ ခြေထောက် နာနေလို့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျသွားတယ် ..."

ရှောင်စန်းက တောင်းပန်လိုက်ပြီး ဟွားချင်းယွဲ့ကို ချပေးလိုက်သည်

။

ဟွားချင်းယွဲ့ကလည်း ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ ဖြင့် လျှောက် လာပြီး ...

"တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ ... ကျွန်မ ညံ့ဖျင်းလို့ ပါ ..."

"ထားတော့ ... အားလုံးနားကြတော့ ညနေပိုင်းကျရင် ဓားသိုင်း လေ့ ကျင့်ကြရမယ် ... ဒါက နန်းတွင်းက လွှတ်လိုက်တဲ့ သမားတော်တွေပဲ ... ဒီမှာ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့ သူတွေနဲ့ လေ့ကျင့်ရင်း ဒဏ်ရာရသူတွေကို ကုသပေးလိမ့်မယ် ..."

ရှောင်စန်းက သမားတော်တွေကို ကြည့်လိုက်သည် ။ သမားတော်ကြီးက နန်းတွင်းရှိ တော်ဝင်သမားတော်မှန်း သိပေမဲ့ ခါးကုန်းကြီးကို တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ ...

ရှောင်စန်းက ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး ...

"သမားတော်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ် ... နေကောင်းပါရဲ့ လား ..."

"ကျုပ်နေကောင်းပါတယ် ... မင်းသားလေး စိတ်ပူပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..."

"မလိုပါဘူး ဟိုတစ်ခါ လမုန့်ပွဲတော်မှာ ဒဏ်ရာရတုန်းက သမားတော် ကုသပေးခဲ့တာ မမေ့ပါဘူး ... ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးချင်ပါတယ် ... သူက ဘယ်သူပါလည်း ... နန်းတွင်းမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး ..."

ရှောင်စန်းက သမားတော်၏ နံဘေးရှိ ခါးကုန်းကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်

သည် ။

သမားတော်ကြီးက ...

"ဪ ... သူက ကျူးရှပါ မထင်ရှားတဲ့ တောနယ်လေးက ဆိုပါတော့ ... ကျုပ် ... ဆေးပင်တွေ ထွက်ရှာရင်း ဒုက္ခရောက်နေချိန်သူက ကယ်တင်ပေးခဲ့တာပါ ... တစ်ကိုယ်တည်း ဆင်းရဲသားဆိုတော့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာနဲ့ အနားမှာ ခေါ်ထားပြီး ဆေးပညာသင်ကြား ပေးနေတာပါ ... မင်းသားလေးအတွက် အခက်ခဲ ဖြစ်နေလို့ ပါလား မင်းသားလေး မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ..."

"ဪ ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ... မမြင်ဖူးလို့ မေးကြည့်တာပါ ... သူရှိနေတော့ သမားတော်ကြီး အကူညီရတာပေါ့ ... သမားတော်ကြီးလည်း အသက်ကြီးပြီ တပည့်လေး ရှိထားတော့ သက်သာတာပေါ့ ..."

"ခုလို နားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ မင်းသားလေး ..."

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ခုလောလောဆယ် ချင်းယွဲ့ ခြေထောက် ဒဏ်ရာ ရထားတယ် သူ့ကိုအရင် ဆေးကုပေးပါဦး ... သမားတော်ကြီး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျူးရှ ... ဟွားမိန်းကလေးကို သွားကုပေးလိုက်ပါ ..."

ကျူးရှက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ခါးကြီးကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းဖြင့် ဟွားချင်းယွဲ့ဆီ သွား လိုက်လေသည် ။

"တစ်ယောက်တော့ ဈေးဦးပေါက်ပြီဟေ့ ..."

မိန်းကလေး အုပ်စုဖက်မှ စကားသံထွက် လာပြီး ရယ်မော လိုက်ကြလေသည် ။

ကျူးရက ဟွားချင်းယွဲနား ခူးထောက်ကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမ၏ ပိုးအဝတ်စဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ဖိနပ်နှင့် ပိုးခြေအိတ်တို့ ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ။

ဆင်စွယ်နှစ်ကဲ့သို့ ဝင်းမွတ်နေသည့် အသားရေလေးဖြင့် သေးသွယ်သော ခြေချောင်းလေးတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။

ကျူးရ၏ ညစ်ပေနေသော လက်ကြမ်းကြီးများ ဖြင့် ကုသပေးရမည်ကား တန်ပင်မတန် ... ဟု ရှောင်စန်းက တွေးလိုက်သည်။ ။

ဟွားချင်းယွဲကတော့ ထိုသို့ သဘာမထား ...

"ဆရာ ... သာသာလေး နှိပ်ပေးပါ....ကျွန်မက နာမှာ ကြောက်တယ် ..."

ဟု ပင် တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ။

ကျူးရက သွားကြီးဖြူကာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ အာသာယာပင် နှိပ်နှယ်ပေးလိုက်သည်။ ။

ကျူးရ၏ ကျွမ်းကျင်သော ပညာရပ်ကြောင့် နာကျင်နေသော ခြေထောက်မှာ ချက်ချင်း သက်သာသွားပြီး ပင်ပန်းနေမှုတွေသည် လည်း အားလုံး ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီပင် ... ချက်ချင်းပင် အားအင်များ ပြန်လည် ပြည့်လာသည် ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ ခံစားမိလိုက်သည်။ ။

"သမားတော်ကြီး ... ကျွန်မတို့ ကတော့ ခါးကုန်းကြီး ကုသပေးတာ ကို မလိုချင်ဘူးနော် ... ကျွန်မတို့ အတွက် တခြားလူပဲ ရှာပေးပါ ... မဟုတ်ရင်လည်း အိမ်က သမားတော်ကိုပဲ ခေါ်လိုက်မယ် ..."

စစ်သူကြီး၏ သမီးဖြစ်သူ စူရှန်က ပြော လိုက်လေသည်။ ။ သူမ၏ နူးညံ့သော အသားရေလေးတွေကို ကျူးရလို ရုပ်ဆိုးကြီးက ကိုင်တွယ် ကု

သပေးသည် ကို လက်မခံနိုင်ပါချေ ...

သူမ၏ စကားကို ကျန်လူတွေကလည်း ထောက်ခံလာကြလေသည်
။

ထို့နောက် ကျောင်းသားအားလုံး တန်းဖြုတ်ကာ ထွက်ခွာသွားကြ
လေတော့သည် ။

ဟွားချင်းယွဲ့က ... ထွက်ခွာသွားသော သင်တန်းသားတွေကို ကြည့်
လိုက်ပြီးနောက် ...

"ဆရာ ... ဘယ်သူမှ မကုချင်နေ ... ကျွန်မကိုတော့ ဆေးကုပေးနော်
... ဆရာ့အတွက် ဆေးကုသစရိတ်ကို သီးသန့်ပေးမယ် ...

ဟု ပြောလိုက်သည် ။

ကျူးရှက ထုံစံအတိုင်း သူ၏ ညစ်ထေနေသော သွားကြီး၃၂ချောင်း
ကို ဖြကာ ပြုံးပြီး ခေါင်းကို တွင် တွင် ညိတ်နေ လိုက်လေတော့သည် ။

ဟွားချင်းယွဲ့ကလည်း လှပစွာ ပြုံးပြလိုက်သည် ။ မိမိလို ကြံ့ခိုင်မှု
အားနည်းသည့် သူ့အဖို့ ကျူးရှလို သမားတော်ကောင်းကောင်း ရှိနေ
လျှင် ပူစရာ မလိုတော့ ... သူ၏ အံ့မခန်း အနှိပ်ပညာကို လက်ငင်းဒိဌ မြ
င်တွေ့ပြီးပြီပဲ ...

နဲ့လယ်ပိုင်း နားချိန်ပြီးဆုံး သွားသောအခါ ... ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်
ခြင်းကို စတင်ကြလေသည် ။

ပထမဓားရူးယွမ်က ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်ခြင်းကို တာဝန်ယူ သင်ကြား
ပေးလေသည် ။ သူ၏ နာမည်ကြီး "လရိပ်ပြာဓားသိုင်း" ကို ဆရာစား မ

ခြွင်းချန်ပဲ အခြေခံကစ တစ်ဆင့်ခြင်း သင်ကြားပေးလေသည်။ ။

"တပည့်သည် ဆရာထက် တော်ရမည်" ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားကြပေမဲ့ ဆရာတွေသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပညာကို လျှို့ဝှက်လေရာ နက်နဲသော ပညာရပ်တွေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိမ်ကော ပျောက်ကွယ်လာ ရလေသည်။ ။

ထိုအဖြစ်မျိုးကို ဂူယွမ် လက်မခံနိုင်ပါ ... မိမိသည် သိုင်းလောက၌ "ပထမဓား" ဟု ထင်ရှားလှသည်။ ။ သို့သော် မိမိ၏ အင်အားဖြင့် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ကို ရင်မဆိုင်နိုင် ... ထို့ကြောင့် မိမိကံသို့ "ပထမဓား" တွေ အများကြီးပေါ်လာအောင် ကြိုးစား မွေးထုတ်ပေးရမည် ...

သို့မှ သာ အနာဂတ် သိုင်းလောကအတွက် အားကိုးအားထား ပြုနိုင်မည့် သိုင်းပညာရှင် မောင်မယ်တွေ ပေါ်ထွက်လာကြမည်ပင် ...

သင်တန်းသားများ အားလုံး စိတ်တန်းကာ ဓားသိုင်းကို လေ့ကျင့်နေကြလေသည်။ ။ ဂူယွမ်က စင်မြင့်ထက်ရှိ ထိုင်ခုံကြီးတွင် ထိုင်နေပြီး သိုင်းလေ့ကျင့်နေကြသော တပည့်တွေကို ကြည့်ကာ အားရကျေနပ် နေမိလေသည်။ ။

ယခင်ကထက်စာရင် တပည့်တွေအားလုံး အများကြီး တိုးတက်လာကြပြီပင် ... မကြာခင်မှာ "ပထမဓား" များ စွာက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းကာ သိုင်းလောက၏ ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်နေသော "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြပေတော့မည် ...

သမားတော်ကြီးနှင့် ခါးကုန်းကြီး ကျူးရှတို့ က လေ့ကျင့်ရေးကွင်း၏ ဘေးနားတွင် ရှိနေကာ သင်တန်းသားများ လေ့ကျင့်နေကြသည် ကို ကြည့်ရှု နေကြလေသည်။ ။ သူတို့ ၏ တာဝန်က လေ့ကျင့်နေကြရင်း ဒဏ်ရာ ရသွားသည့် သင်တန်းသားတွေကို ကုသပေးရန်သာ ...

အမွှေးတိုင် လေးတိုင်စာ ကုန်ဆုံးသွားချိန်တွင် ဂူယွမ်က ဓားသိုင်း
လေ့ကျင့်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... မင်းတို့ အားလုံး ပင်းပန်သွားကြပြီ ... ဒါကြောင့် ဓားသိုင်း
သင်တန်းကို ရပ်နားကြရအောင် ... ဒုတိယအနေနဲ့ ဆရာ ဟွေမင်းက မ
င်းတို့ ကို လက်ဝါးသိုင်း သင်ပေးလိမ့်မယ် ... သူရဲ့ လက်ဝါးသိုင်းဟာ
လည်း တစ်ချိန်က သိုင်းလောကထဲမှာ ပြိုင်ဘက်ရှားလွန်းတယ် ... ဒါ
ကြောင့် ကြိုးစားပြီး သင်ကြပါ ..."

ဂူယွမ်က ပြောပြီး စင်မြင့်ပေါ်က ဆင်းသွားလေသည်။ ။

သင်တန်းသားတွေ သည် လည်း လက်ထဲရှိ ဓားများကို လက်နက်
ထားရာ စင်များ တွင် သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ဆရာဟွေမင်း အလာကို
စောင့်စားနေကြလေသည်။ ။

မကြာခင် ဆရာဟွေမင်း စင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ။

ဟွေမင်းသည် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး တစ်ချိန်က
သိုင်းလောက၌ "တိမ်ခွင်းလက်ဝါး ဟွေမင်း" ဟု လူသိများ လှလေ
သည်။ ။

ဟွေမင်းက စင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည် နှင့် ထိုင်ခုံတွင် မထိုင်သေး
ပဲ တပည့်တွေအားလုံးကို ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ။ သင်တန်းသားတွေကလ
ည်း ပြန်လည်ကာ ဂါရဝပြု လိုက်ကြသည်။ ။ ဆရာတပည့် အပြန်အလှန်
ဂါရဝပြုပြီးသည် နှင့် ... ဟွေမင်းက ...

"သင်တန်းမစခင် ... ဆရာ ပြောပြချင်တာ တစ်ခုရှိတယ် ... လက်ဝါး
သိုင်းဆိုတာ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိတော့တဲ့ အချိန်
လွန်စွာ အသုံးဝင်တယ် ... လက်နက်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ အမြဲ မရှိနေနိုင်

သလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ လဲ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားရတတ်တယ် ... အဲဒီအခါမှာ မင်းတို့ မှာ အားကိုးစရာ ဆိုလို့ မင်းတို့ ရဲ့ ခြေလက်တွေပဲ ရှိတော့တယ် ... ဒါကြောင့် လက်ဝါးသိုင်းကို ကြိုးစားပြီး သင်ကြားကြပါ ..."

ဟု ဆုံးမစကား ပြောလိုက်သည်။ ။

ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသော တပည့်တွေထဲက တစ်ယောက်က ...

"ဆရာဦးယွမ် ပြောသွားတယ် ... ဆရာရဲ့ "တိမ်ခွင်းလက်ဝါး"က ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ်ဆို ဟုတ်ပါသလား ဆရာ ..."

"ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါသာ ပြိုင်ဘက်ကင်းရင် ဒီကို ထွက်ပြေးလာပါ့မလား ..."

ဟွေ့မင်း၏ စကားကြောင့် သင်တန်းသားတွေ အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ။

ဟွေ့မင်းက ...

"ပြိုင်ဘက်ကင်းတာနဲ့ ပြိုင်ဘက်ရှားတာ မတူဘူး ... ပြိုင်ဘက်ကင်းတယ် ဆိုတာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူကို မရှိတော့တာမျိုးကို ခေါ်တယ်ကွဲ့ ... ပြိုင်ဘက်ရှားတယ် ဆိုတာကတော့ ယှဉ်နိုင်သူတွေရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ရှားတယ်ပေါ့ ... ဆရာရဲ့ သိုင်းပညာက ဒုတိယအဆင့်ထဲမှာ ဆိုပါတော့ ..."

"ဒါနဲ့ ဆရာ ... သိုင်းလောကထဲမှာ ဘယ်လို လက်ဝါးသိုင်းတွေ ရှိသေးတာလဲ ... ဆရာသိသလောက် ပြောပြပါလား ..."

"မေးခွန်းကောင်းပဲ ... သိုင်းလောကထဲမှာ လက်ဝါးသိုင်းတွေ မ

ရေတွက်နိုင်အောင် ရှိတယ် ... အဲဒီထဲမှာ မှ ကျန်းညီနောင်ရဲ့ "အရိပ်မဲ့ လက်ဝါး" နဲ့ "သွေးလက်ဝါး" က ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲ ... မင်းတရားကြီးရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းကြပြီး ရန်သူပေါင်း သိန်းနဲ့ ချီအောင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ တယ် ... ဟန်နိုင်ငံတော်ကြီးကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာ ဆိုရင် လည်း မမှားဘူးပေါ့ ... စစ်ပွဲတွေပြီးတဲ့ နောက် အစ်ကိုကြီး ကျန်းပေက သိုင်းလောက၊ကနေ အနားယူသွားပေမဲ့ ညီဖြစ်သူ ကျန်းရှန်းကတော့ အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း သိုင်းလောကကြီးကို အုပ်စိုးထားခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ် ကြာတဲ့ အထိပဲ ...

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က အစ်ကိုကြီး ကျန်းပေက ညီဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တားဆီးဖို့ သူတပည့် သူရဲကောင်း ယဲ့ရှောင်ချန်းကို လွှတ်ခဲ့တယ် ... "အရိပ်မဲ့လက်ဝါး ယဲ့ရှောင်ချန်း" ဟာ စွေးချီတောင်က နာမည်ကြီး "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ကို တစ်ယောက်တည်း တက်သွားခဲ့ပြီး ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာ ... အဲဒီတုန်းက ယဲ့သူရဲကောင်း ဟာ အသက် ၁၈နှစ်ပဲ ရှိသေးပြီး ... သူ့အသက်ရွယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်ပဲ လောကကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရှာတာ ...

ပြီးတော့ ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ လေးရက်လေးညလုံးလုံး မနားတမ်း တိုက်ခိုက်ပြီး သိုင်းလောကြီးကို ဘေးဒုက္ခဆိုးတွေကနေ ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ နှမြောစရာ ကောင်းတာက နှစ်ယောက်လုံး အထိနာသွားကြပြီး ကျန်းရှန်းက သေသွားတယ် ... ယဲ့သူရဲကောင်းကတော့ ရှာလို့ မတွေ့တော့ပဲ လောကကြီးထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတာ ခုချိန်ထိပဲ ... ဆရာတို့ တွေလည်း ကျန်းရှန်းသေပြီဆိုတော့ သိုင်းလောကြီး ဘေးကင်း ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေကြရတာ ... ဒါပေမဲ့ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" က ပျက်မသွားခဲ့ဘူး ... ကျန်းရှန်းရဲသား ကျန်းဝမ်က ဆက်လက်ဦးစီးပြီး သူ့အဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အမွေခံခဲ့တယ် ... ယဲ့သူရဲကောင်းကို နော

ကံထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်ပေါ်လာဖို့ မျှော်လင့်ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ... ဒါ
ကြောင့် ငါတို့ တွေဟာ ဒုတိယ ယဲ့သူရဲကောင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ
ရမယ် ... သူတို့ အသက်ပေးပြီး ကယ်တင်ခဲ့ကြတဲ့ သိုင်းလောကကြီးကို
ငါတို့ တွေက ပြန်လည် ကယ်တင်ကြရမယ် ... ဟုတ်ပြီလား ..."

"နားလည်ပါပြီ ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပါမယ် ... ဒုတိယ
ယဲ့သူရဲကောင်း ဖြစ်စေရပါမယ် ..."

သင်တန်းသားတွေက သံပြိုင်ပင် ကတိပေးလိုက် ကြလေသည်။ ။

ဆရာဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် သတ္တိသွေးတွေ ပေါ်လာပြီး ကျောထဲ
၌ စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြကာ ဘယ်လိုပုံစံမှန်း မသိရသော ယဲ့ရှောင်
ချန်းဆိုသည့် လူကို အားကျသွားကြလေသည်။ ။

စိတ်ကူးယဉ် နန်းတော်ထဲ၌ မိမိတို့ သည် ဒုတိယ ယဲ့သူရဲကောင်း ဖြစ်
သွားကြပြီး သိုင်းလောကကြီးကို ကယ်တင်နေကြသည့် သူရဲကောင်း
များ အဖြစ် မြင်ယောင် သွားကြလေသည်။ ။

"ယဲ့ရှောင်ချန်းတဲ့ အသက်၁၈နှစ်ထဲနဲ့ သိုင်းထိပ်ခေါင်ဖြစ်ပြီး "သွေး
လက်ဝါးဂိုဏ်း" ကို တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခဲ့တာ ... အထင်ကြီးစရာ
ကောင်းလိုက်တာ ... သူသာ အသက်ရှင်နေသေးရင် ငါရချင်လိုက်တာ ...
"

မိန်းကလေးတွေထံမှ တီးတိုး စကားသံတွေ ထွက်လာကြသည်။ ။
ငယ်ရွယ်သော မိန်းမပျိုလေးတွေအဖို့ သူရဲကောင်းတွေကို မက်မောမိ
ကြတာ အဆန်းမဟုတ်ပါချေ ...

"ကဲ ... လက်ဝါးသိုင်းကို စပြီးလေ့ကျင့်ကြစို့ ... ဒုတိယ "အရိပ်မဲ့
လက်ဝါး ယဲ့ရှောင်ချန်း" ဖြစ်ဖို့ ငါတို့ ရဲ့ အိပ်မက်တွေကို လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်

င့် စလိုက်ကြစို့ ...

ဟွေ့မင်းက အားပေးစကား ပြောလိုက်ရာ သင်တန်းသားတွေသည် အားကြိုးမာန်တက် လေ့ကျင့်ကြလေ တော့သည်။ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံ့ရှောင်ချန်း ဖြစ်နေသည် ဟု ခံစား လိုက်ကြရပြီး ခြေဖျားတွေကလည်း မြေပြင်နှင့် လွတ်နေသည် အထိ ပေါ့ပါးနေကြ လေသည် ဟု ထင်မိလိုက်ကြ လေတော့သည်။ ။

"သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း ..."

စွေးချီတောင်ထိပ်ရှိ "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ၌ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း အထိမ်းမှတ်အဖြစ် အဖြူရောင် အဝတ်စများ နေရာအနှံ့ ချိတ်ဆွဲထား ကြလေသည်။ ။

ဂိုဏ်းအတွင်းရှိ ဘိုးဘွားများ ပူဇော်ရာ ခန်းမအတွင်း၌ လည်း အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်း ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများ မီးရှို့ခြင်း၊ တ မလွန်က ဝိညာဉ်များ အတွက် စက္ကူအိမ်များကို မီးရှို့ပေးခြင်း စသည် တို့ ကို ပြုလုပ်ပေး နေကြလေသည်။ ။

ပူဇော်ခန်းမ အတွင်းရှိ စင်မြင့်ထက်တွင် သေဆုံးသူ ကျန်းရှန်း၏ က မွည်းတိုင်သည် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေလေသည်။ ။

ယနေ့သည် ကား ကျန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ် သေဆုံးခြင်း သုံးနှစ်ပြည့် အောက်မေ့ဖွယ်ရာ အခမ်းနားနေ့ ...

ဂိုဏ်းရှိ လူအားလုံး အဖြူရောင် အဝတ်စားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ လေသည်။ ။

ထိုစဉ် ဆုတောင်းခန်းမ အတွင်းသို့ အသက် ၂၅နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်ရောက် လာလေသည်။ ။

ထက်အောက် အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည် သာမက သူ၏ နဖူးတွင် လည်း အဖြူရောင် ဖဲကြိုးစကို ချည်နှောင်ထားလေသည်။ ။

ထိုလူဝင်လာသောအခါ ... ဂိုဏ်းသားအားလုံးက ဦးညွှတ်ကာ အရိုသေ ပေးလိုက်ကြပြီး ...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကို ဂါရဝ ပြုပါတယ် ..."

ဟု သံဖြိုင်ပင် ဆိုလိုက်ကြလေသည်။ ။

မှန်ပါသည် ... ထိုလူငယ်သည် ကျန်းရှန်း၏ သား ကျန်းဝမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ ထို့အပြင် "သွေးလက်ဝါးဂိုဏ်း" ၏ ဒုတိယ ဂိုဏ်းချုပ်ဟု ဆိုပါကလည်း မှားအံ့မထင်ပါ ...
